

Arrest

nr. 141 527 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 16 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 4 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 17 februari 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing met reden:

“(...)in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt attesten Nederlandse les voor, een arbeidscontract, getuigenverklaringen). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds sedert minstens 31 maart 2007 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij S Bvba, d.d. 06.10.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 07. 06. 2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 20.09.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Wat betreft het feit dat zijn broer in België woont; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een grond tot regularisatie vormt. Daarenboven toont betrokkene de familieband met aan.”

Op 16 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In drie middelen die onderling samenhangen, voert de verzoekende partij aan:

“Eerste middel: Schending van de formele motiveringsplicht vervat in art. 62 Vreemdelingenwet en de artt. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artt. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en art. 62 van de Vreemdelingenwet hebben tót doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artt. 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de motivering de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moeten zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (RvSt. 22 mei 19914, nr. 37043).

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze criteria en is aangetast door een manifeste tegenstrijdigheid.

Immers, waar in de eerste alinea van de motivering wordt gesteld dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd door de Raad van State, waardoor deze ophouden formeel deel uit te maken van de Belgische rechtsorde, stelt de bestreden beslissing verder dat de door

verzoeker aangehaalde elementen van integratie onmogelijk een grand tot regularisatie kunnen vormen, en dat het feit dat uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 20.09.2011 blijkt dat de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd voor gevolg heeft dat dit niet als een grand voor regularisatie kan worden aanvaard.

Hoewel voornoemde instructies ingevolge hun vernietiging geen enkele formele geldingskracht meer hebben in de Belgische rechtsorde (zoals door de bestreden beslissing zelf opgemerkt) is juist het niet voldoen aan deze formele criteria de reden waarom het verzoek ongegrond wordt bevonden, en dit in weerwil van talrijke waardevolle elementen van integratie die verzoeker aanhaalt.

Het valt moeilijk te verdedigen dat de motivering van eenzelfde beslissing enerzijds aangeeft dat de op 19 juli 2009 bepaalde criteria werden vernietigd, om dan vervolgens de aanvraag ongegrond te verklaren enkel en alleen onder verwijzing naar deze criteria waaraan niet (volledig) voldaan zijn.

Dit is precies wat met de bestreden beslissing gebeurt.

De vernietigde criteria van de instructie van 19 juli 2009 schreven immers voor dat enerzijds diende te worden bewezen dat men werk had via een voor te leggen arbeidscontract, waarna een aanvraag van een arbeidskaart B diende te gebeuren, anderzijds dat de duurzame lokale verankering diende te worden aangetoond.

De aanvraag van verzoeker wordt afgewezen omdat de elementen van integratie die hij naar voor bracht worden opzijgeschoven als zijnde een gevolg van zijn eigen houding, en het bewijs dat verzoeker werk heeft wordt opzijgeschoven omwille van het feit dat de arbeidskaart B geweigerd werd.

De bestreden beslissing stelt m.a.w. enerzijds dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 vernietigd zijn, maar wijst anderzijds de aanvraag van verzoeker af omdat niet zou zijn voldaan aan het criterium van integratie, in die zin dat de wijze waarop verzoeker tot deze integratie is gekomen wordt afgewezen, en verder niet wordt voldaan aan het criterium van het hebben van werk, en aldus wordt het verzoek afgewezen door uitsluitende referentie naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009 waarover dezelfde beslissing stelt dat ze werden vernietigd.

De beslissing is derhalve niet op behoorlijke wijze gemotiveerd en dient om die reden te worden vernietigd.

Tweede middel: Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980

Artikel 9bis van de Wet dd. 15 december 1980 geeft aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris een bijzonder ruime discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van verzoeken tot regularisatie.

Waar de wet geen beoordelingscriteria voorschrijft, sluit zij er ook a priori geen uit, zodat op een zorgvuldige wijze rekening dient te worden gehouden met alle relevante elementen van een dossier.

Door, zoals in casu, de discretionaire beoordelingsbevoegdheid te vernauwen tot een nazicht of is voldaan aan bepaalde vooropgestelde criteria, die sedert de vernietiging van de instructies door de Raad van State geen enkele formele geldingskracht hebben binnen de Belgische rechtsorde, wordt de betekening en draagwijdte, minstens de geest van art. 9bis Vreemdelingenwet miskent.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Derde middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31).

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (cf. RvSt. 2 februari 2007, 167.411, RvSt. 14 februari 2006, 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Deze zorgvuldigheid is niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

Aangezien de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, vereist een zorgvuldige beoordeling dat niet enkel rekening wordt gehouden met de criteria van de instructie, doch dat alle relevante elementen in aanmerking worden genomen, in het bijzonder deze m.b.t. de lokale verankering en integratie.

De aangehaalde elementen van integratie en lokale verankering werden echter niet aan een onderzoek en beoordeling onderworpen, maar ze worden eenvoudigweg afgewezen met als reden dat betrokkene zelf verantwoordelijk zou zijn voor zijn lokale verankering, m.n. omdat hij zich bewust genesteld zou hebben in illegaal verblijf en dat aldus het feit dat hij geïntegreerd is louter het gevolg is van zijn eigen houding.

Deze redenering kan echter niet worden weerhouden, nu een verzoek om machtiging tot verblijf precies de bedoeling heeft om op basis van een aantal criteria en argumenten een situatie van illegaal verblijf om te zetten in een legaal verblijf, wat precies de betekenis van het woord "regularisatie" vormt.

Door de door verzoeker aangebrachte elementen van zijn integratie en lokale verankering niet in beschouwing te nemen, maar ze eenvoudigweg terzijde te schuiven omdat ze zijn tot stand gekomen in een situatie van illegaal verblijf, wordt de inhoud van de elementen en bewijsstukken m.b.t. de integratie van verzoeker miskend.

Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd en de bestreden beslissing om die reden dient te worden vernietigd."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de eerste bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen.

De verzoekende partij geeft in het middel een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de door haar aangehaalde rechtsregels maar laat na te preciseren waarom zij meent dat de motivering niet afdoend is. De formele motivering zoals vervat in vermelde bepalingen is niet geschonden.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan die in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag buiten het Rijk in te dienen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In de aanvraag werd aangehaald:

- verblijf sedert 2007
- voorleggen diverse stukken waaronder arbeidsovereenkomst
- legaal verblijf van broer in België
- typeformulier regularisatieaanvraag met aankruising criteria werk en duurzame lokale verankering.

De eerste bestreden beslissing antwoordt op deze grieven:

- de vermelde instructie werd vernietigd door de Raad van State met vermelding van de referenties van het uitgesproken arrest, zodat de verzoekende partij kan nagaan waarom deze instructie werd vernietigd en niet meer toepasbaar is.

Voorts stelt de eerste bestreden beslissing dat de lokale verankering niet volstaat omdat geen poging is gedaan illegaal verblijf te legaliseren, de arbeidsovereenkomst wordt niet in rekening gebracht omdat geen arbeidskaart werd verkregen en er wordt geen verklaring gegeven waarom het verblijf van de broer van de verzoekende partij in België een grond tot regularisatie vormt.

Deze motieven zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt tegenstrijdig te zijn in de motieven door enerzijds te wijzen op de nietigverklaring van de voormelde instructie en anderzijds te wijzen op de weigering van de arbeidskaart kan deze redenering niet gevolgd worden. Door te wijzen op de nietigverklaring van de instructie van 19 juli 2009 wijst de verwerende partij er duidelijk op dat zij deze niet toepast. De overige motieven van de bestreden beslissing zijn te beschouwen als een antwoord op de aangehaalde elementen in de aanvraag en bovendien wijst de eerste bestreden beslissing erop dat de verzoekende partij steeds illegaal verbleef in België en hierdoor de elementen van integratie niet afdoende worden beschouwd om een machtiging tot verblijf toe te kennen. Het weze herhaald dat de verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft om wat de gegrondheid van de zaak al dan niet een machtiging toe te kennen. De motieven zijn niet tegenstrijdig De interpretatie die de verzoekende partij geeft in de middelen berust op een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing. Er wordt herhaald dat de bestreden beslissing ook wijst op de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In de mate dat uit de middelen moet worden afgeleid dat de verzoekende partij de toepassing wenst van de criteria van de voormelde instructie is haar betoog niet dienstig en kan van de Raad geenszins verlangd worden dat een nietigverklarde instructie toepasbaar wordt verklaard.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig of onredelijk is genomen. De motieven van de bestreden beslissing zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Evenmin is de motivering tegenstrijdig. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin toont zij de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij geen concrete grief uit betreffende de tweede bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit de brief van 2 maart 2015 van de verwerende partij aan de Raad gericht dat de verzoekende partij ambtshalve is afgevoerd uit het Rijksregister. Ter terechtzitting hierop gewezen en gevraagd naar het belang dat de verzoekende partij nog heeft, stelt deze zich te gedragen naar de wijsheid zodat de verzoekende partij opzichthens haar beroep gericht

tegen de tweede bestreden beslissing alleszins haar belang niet aantoont. De advocaat van de verzoekende partij preciseert dat hij geen antwoord mocht ontvangen op een brief naar de verzoekende partij gericht. Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is dan ook onontvankelijk.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN